

de participaj adjektivoj latina *-nta* kaj *-ta*, kiuj akordus kun la rilata femininaj substantivoj „ecclesia” kaj „gemma”. Krome ne enestas ajnaj finaĵoj aŭ afiksoj similaj al aliaj lingvoj.

La vortoj aperas en grupoj, hierarkie organizitaj de la plej grava al malplej grava, laŭ diversaj temoj: spiritaĵoj, homa mondo, parencaj rilatoj, homa korpo, malsanoj, oficoj, liturgio, profesioj, ĉasado, tempounuoj, monatoj, horoj, monaĥejo, vestaĵoj, instrumentoj, kuirejo, nutraĵoj, arboj, plantoj, birdoj, insektoj. Ne enestas nomoj de bestoj, fiŝoj, steloj, ktp. Ŝajnas, ke povus temi pri traduko de latina vortaro, kiu ne estas finfariĝinta – tiun konjekton oni faras surbaze de vortoj 735–774 (numerado de eldonistoj), kies latinaj ekvivalentoj staras en alfabeto ordo. Ne enestas verboj kaj aliaj vortspecoj, nek gramatiko, kio gvidas al pluaj konjektoj, ke Hildegard uzis verbojn kaj gramatikon de la latina. Neklara estas prononco, kiu eble ankaŭ similis al la latina. La vortoj estas skribitaj kun ellaso de unu linio por glosoj – tiuj estas enigitaĵoj en pli malgranda skribo. La literoj (skribitaj en latina minusklo) ne estas sufiĉe klaraj, ne bone distingiĝas *s* kaj *f*, similas *m*, *n*, *u*, konfuziĝas *r* kaj *i*. La tradukistoj en la francan kaj anglan do devis apogiĝi ĉefe je latinaj kaj germanaj glosoj. Jen kelkaj ekzemploj:

Aigonz: <i>deus</i> (dio)	Korzinthio: <i>propheta</i> (profeto)
Aiegan: <i>angelus</i> (anĝelo)	Falschin: <i>vates</i> (profeto-poeto)
Zuuenz: <i>sanctus</i> (sanktulo)	Sonziz: <i>apostolus</i> (apostolo)
Liunionz: <i>saluator</i> (savanto)	Linschiol: <i>martir</i> (martiro)
Diueliz: <i>diabolus</i> (diablo)	Zanziuer: <i>confessor</i> (konfesanto)
Ispariz: <i>spiritus</i> (spirito)	Vrizoil: <i>virgo</i> (virgulino)
Inimois: <i>homo</i> (homo)	Jugiza: <i>vidua</i> (vidvino)
Jur: <i>vir</i> (viro)	Pangizo: <i>penitens</i> (pentanto)
Vanix: <i>femina</i> (virino)	Kulzphazur: <i>attavus</i> (praavo)
Peuecarrez: <i>patriarcha</i> (patriarko)	Phazur: <i>avus</i> (avo)

O orzchis Ecclesia armis divinis praecinta, et hiacyncto ornata, tu es caldemia stig-matum loifolum et urbs scienciarum. O, o tu es etiam crizanta in alto sono, et es chorzta gemma. La nekonataj vortoj estas: orzchis (gloso latina: *immensa*), caldemia (*aroma*), loifol (*populus*), crizanta (*uncta*), chorzta (*choruscans*). Probable traduko: Ho, enorma eklezio, ekipita per diecaj armaĵoj, kaj ornamita per hiacinto, vi estas balzamo por la vundoj de popoloj, kaj urbo de sciencoj. O, vi estas ankaŭ mergita en nobla sono, kaj estas brilanta juvelo.

Ekzistas multaj konjektoj pri la celo de Ignota Lingua. Hildegard mem eldiris, ke kaj la nekonata lingvo kaj la nekonata skribo estis parto de mistika revelacio, do probable ĝi estis lingvo *sekreta*, kiun uzis nur ŝi mem por religiaj kialoj – tian klarigon donas ankaŭ ĝia nomo „nekonata lingvo”. Oni ne scias, ĉu ŝi instruis ĝin al aliaj homoj, en ŝiaj verkoj ja ne troviĝas iu pledo pri uzo de tia lingvo. Same nepruvita estas ĝia ebla apliko kiel kriptolingvo dum la krucmilitoj (Bernard de Clairvaux, konatulo de Hildegard, estis organizanto de la dua krucmilito). La hierarkie ordigita listo de substantivoj rememorigas nin pri lingvofilozofoj de humanismo, kiuj strebis pri „nomenclatura rerum”, do alordigo de unu karakteriza nomo al ĉiu nocio kaj ellaboro de ilia sistemo klasigo (tio plej bone eblas ĝuste ĉe konkretaj substantivoj). Kreo de tia sistemo listo, respondanta al la sistemo de universo, kiun Hildegard priskribis en siaj filozofiaj libroj, tiukaze estus plua grava verko de tiu multflanka virino. Ŝi estis escepta en pluraj aspektoj, ekz. muzikologoj atestas, ke